

SPECJALISTYCZNA POMOC EDUKACYJNA – POZIOMY I FORMY KSZTAŁCENIA

Jeśli rodzic/opiekun małego dziecka (w wieku od urodzenia do momentu podjęcia nauki w szkole) niepokoi się jego rozwojem, powinien niezwłocznie zgłosić się do poradni psychologiczno-pedagogicznej rejonowej lub specjalistycznej. Tam, w porozumieniu ze specjalistami, dokonać wstępnej wielospecjalistycznej diagnozy rozwoju dziecka, w wyniku której ustalone zostanie dalsze postępowanie. Jeżeli znajdzie podejrzenie o nieprawidłowy rozwój dziecka, rodzice zostaną zachęcani do pogłębienia diagnozy i sięgnięcia po profesjonalną pomoc specjalistów.

Wczesne wspomaganie rozwoju dziecka to wielospecjalistyczna, kompleksowa, skoordynowana i ciągła pomoc dziecku i jego rodzinie od chwili wykrycia niepełnosprawności do podjęcia nauki w szkole podstawowej. Zorganizowane zajęcia mają za zadanie skorygowanie stwierdzonych u dziecka nieprawidłowości w rozwoju. W ramach tej formy pomocy rodzina dziecka otrzymuje wsparcie psychologiczne, które pomaga przełamać poczucie osamotnienia w otoczeniu dziecka i ukazać możliwości rozwiązania trudnych problemów związanych z wychowaniem niepełnosprawnego dziecka.

W trakcie prowadzonej pomocy rodzina otrzymuje precyzyjne informacje na temat stanu zdrowia dziecka, możliwości pomocy i najważniejszych działań wychowawczych. Dzieci, które zostaną uznane za niepełnosprawne na podstawie odpowiedniego zaświadczenia lekarza pediatry lub innego specjalisty, mogą otrzymać opinię o potrzebie wczesnego wspomagania rozwoju i na tej podstawie będą miały zorganizowane zajęcia wczesnego wspomagania. Taką opinię o potrzebie wczesnego wspomagania rozwoju dziecka wydaje każda rejonowa poradnia psychologiczno – pedagogiczna właściwa ze względu na miejsce zamieszkania dziecka lub poradnia specjalistyczna.

Kształceniem specjalistycznym (zwanym specjalnym) obejmuje się dzieci i młodzież niepełnosprawną oraz niedostosowaną społecznie, wymagającą stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy. Kształcenie to może być prowadzone w formie nauki w szkołach ogólnodostępnych, szkołach lub oddziałach integracyjnych, szkołach lub oddziałach specjalnych i w specjalnych ośrodkach szkolno – wychowawczych.

W zależności od stopnia niepełnosprawności uczniowie realizują różne podstawy programowe. Uczniowie upośledzeni umysłowo w stopniu lekkim realizują podstawę programową jak uczniowie w szkołach ogólnodostępnych, uczniowie upośledzeni umysłowo w stopniu umiarkowanym lub znacznym realizują odrębną podstawę programową.

Podstawą do objęcia ucznia kształceniem specjalistycznym jest orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane przez zespół orzekający działający w publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej, w tym poradni specjalistycznej. Orzeczenie

określa zalecane formy kształcenia specjalistycznego, z uwzględnieniem rodzaju niepełnosprawności, stopnia upośledzenia umysłowego lub innego zaburzenia.

Kształcenie dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w szkołach specjalnych jest prowadzone aż do ukończenia przez ucznia;

- 1) 10 roku życia – w przypadku wychowania przedszkolnego;
- 2) 18 roku życia - w przypadku szkoły podstawowej;
- 3) 21 roku życia - w przypadku gimnazjum;
- 4) 23 roku życia - w przypadku szkoły ponadgimnazjalnej.

Natomiast uczniowie upośledzeni umysłowo w stopniu głębokim realizują obowiązek szkolny w formie zajęć rewalidacyjno – wychowawczych, które mogą być organizowane od 3 do 25 roku życia.

Szkoły integracyjne przeznaczone są dla uczniów posiadających orzeczenie do kształcenia specjalnego w formie kształcenia integracyjnego. Dzieci niepełnosprawne uczą się razem ze swoimi pełnosprawnymi rówieśnikami. Klasa integracyjna liczy od 15 do 20 uczniów, w tym od 3 do 5 uczniów z różnymi rodzajami niepełnosprawności.

W klasie integracyjnej wymaga się ścisłej współpracy nauczyciela wspomagającego z nauczycielem przedmiotu. W czasie prowadzenia lekcji nauczyciel wspomagający bierze w nich udział i pomaga w nauce osobom niepełnosprawnym. Nauczyciele układają program edukacyjno – terapeutyczny.

Klasy integracyjne umożliwiają dzieciom niepełnosprawnym rozwój w warunkach typowej grupy rówieśniczej. Ponadto dzieci zdrowe uczą się tolerancji, niesienia pomocy, wzajemnej współpracy oraz demokracji w odniesieniu do swoich niepełnosprawnych koleżanek i kolegów. Inną formą kształcenia integracyjnego jest włączanie pojedynczych uczniów niepełnosprawnych w ogólnodostępnych oddziałach przedszkoli i szkół.